

Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΑΠΑΣΧΟΛΗΣΗΣ ΕΝΤΟΣ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ ΕΝΩΣΗΣ

Η ΔΗΛΩΣΗ ΤΗΣ ΔΙΑΚΥΒΕΡΝΗΤΙΚΗΣ ΔΙΑΣΚΕΨΗΣ ΤΟΥ ΔΟΥΒΛΙΝΟΥ

Το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο, κατά την Σύνοδό του στο Δουβλίνο¹ στις 13 και 14 Δεκεμβρίου του έτους 1996 μ.Χ. έλαβε ορισμένες σημαντικές αποφάσεις για την περαιτέρω ανέλιξη της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Έτσι, το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο: σημείωσε την περαιτέρω αποφασιστική πρόοδο για την Οικονομική και Νομισματική Ένωση, προσδιόρισε ευρύ φάσμα μέτρων, που θα πρέπει να εφαρμοσθούν σε εθνικό και κοινοτικό επίπεδο για την προώθηση της απασχόλησης, ενέκρινε την δήλωση του Δουβλίνου για την απασχόληση, εξέφρασε ικανοποίηση ως προς τις γενικές γραμμές του σχεδίου αναθεώρησης των Συνθηκών, που υπέβαλε η Ιρλανδική Προεδρία και το οποίο θεωρεί, σημαντικό βήμα για την τελική φάση της Διακυβερνητικής Διάσκεψης, η οποία θα πρέπει να περατωθεί στο Άμστερνταμ τον Ιούνιο του έτους 1997 μ.Χ., ενέκρινε σημαντική σειρά μέτρων στον τομέα της δικαιοσύνης και των εσωτερικών υποθέσεων κ.ά.. Λόγω της σημασίας της δημοσιεύεται εδώ η σχετική Δήλωση για την απασχόληση.

Η απασχόληση παραμένει η πρώτη προτεραιότητα για τα Κράτη Μέλη και την Ένωση και η μεγαλύτερη πρόκληση που αντιμετωπίζουν. Ποτέ η ανάγκη σταθερής και διαρκούς δράσης δεν ήταν εντονότερη. Μολονότι στο σύνολο της Ευρωπαϊκής Ένωσης κατά το προηγούμενο έτος σημειώθηκε μικρή αύξηση της απασχόλησης, το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο εξακολουθεί να ανησυχεί σοβαρά για τον αργό ρυθμό προόδου. Ωστόσο, υπάρχουν σαφείς λόγοι αισιοδοξίας.

Οι μακροοικονομικές εξελίξεις, και συγκεκριμένα ο χαμηλός πληθωρισμός, η δημοσιονομική σταθεροποίηση, τα χαμηλότερα επιτόκια, η βελτίωση του κλίματος ε-

1. Βλ. και Κωνστ. ΓΕ. ΑΘΑΝΑΣΟΠΟΥΛΟΣ, Ι. ΒΛΑΣΗΣ, Β.Δ. ΔΕΛΗΘΕΟΥ: Το Δίκαιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, Τόμ. Α'. Αθήναι, 1996, σ. 8.

μπιστοσύνης και της κερδοφορίας των επενδύσεων, δημιουργούν από κοινού τις προϋποθέσεις για οικονομική μεγέθυνση και αύξηση της απασχόλησης. Η πρωταρχική ευθύνη για την καταπολέμηση της ανεργίας ανήκει πάντοτε στα Κράτη Μέλη. Παράλληλα, η Ένωση οφείλει να υποστηρίζει στο έπακρο τις προσπάθειες των Κρατών Μελών για την προώθηση της απασχόλησης και την ελαχιστοποίηση της ανεργίας.

Εν προκειμένω, το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο επαναβεβαιώνει την δέσμευση, που έχει αναλάβει, όσον αφορά την ανάπτυξη και την εμβάθυνση της ολοκληρωμένης στρατηγικής για την απασχόληση, που να περιλαμβάνει μακροοικονομικές πολιτικές και πολιτικές διαρθρωτικών μεταρρυθμίσεων. Ζητά να συνεχισθεί με αποφασιστικότητα και συνέπεια αυτή η στρατηγική, την οποία αναπτύσσει από το Έσσεν και μετά.

Κατά τις διαβουλεύσεις του, το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο υιοθέτησε την κοινή έκθεση για την απασχόληση του Συμβουλίου και της Επιτροπής, που συντάχθηκε στο πλαίσιο της στρατηγικής του Έσσεν και βασίστηκε στην πρώτη Ανακοίνωση της Επιτροπής, σχετικά με την πρωτοβουλία «Δράση για την απασχόληση: Σύμφωνα Εμπιστοσύνης». Επίσης, κατά τις διαβουλεύσεις του έλαβε υπόψη το Υπόμνημα του Προέδρου Σιράκ για ένα Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Πρότυπο. Στην μελέτη των μελλοντικών δράσεων της Ένωσης, το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο έλαβε, επίσης, υπόψη του την συμβολή της Μόνιμης Επιτροπής Απασχόλησης και τα αποτελέσματα της συνάντησης υψηλού επιπέδου της Επιτροπής Κοινωνικού Διαλόγου, που έγινε στο Δουβλίνο στις 29 Νοεμβρίου 1996 μ.Χ..

Επιβάλλεται να συνεχισθούν μακροοικονομικές πολιτικές προσανατολισμένες στην σταθερότητα, στην οικονομική μεγέθυνση και στην απασχόληση. Προς τούτο, το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο επιδοκιμάζει τις προσπάθειες των Κρατών Μελών με σκοπό την δημοσιονομική εξυγίανση. Δεν υπάρχει αντίθεση ανάμεσα στις υγιείς μακροοικονομικές και δημοσιονομικές πολιτικές αφ' ενός και την ισχυρή και διαρκή αύξηση της παραγωγής και της απασχόλησης αφ' ετέρου.

Το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο υπογραμμίζει, ότι η επιλεκτική αναδιάρθρωση των δημοσίων δαπανών θα πρέπει να διαδραματίσει μείζονα ρόλο στην προώθηση της οικονομικής μεγέθυνσης και της απασχόλησης, ιδίως μέσω της επένδυσης σε ανθρώπινο δυναμικό και αποτελεσματικών πολιτικών για την αγορά εργασίας. Οι θετικές επι-

Δρ Χαράλαμπος Α. Ζιανίκας

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΗ ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΚΑΙ ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΣΤΟ ΔΗΜΟΣΙΟ

Δυναμική εκσυγχρονισμού

Αθήναι, 1996

πτώσεις των κατάλληλων μακροοικονομικών πολιτικών πολλαπλασιάζονται, όταν υπάρχει μεγαλύτερος συντονισμός των οικονομικών και διαρθρωτικών πολιτικών, όπως επισημαίνεται στην Έκθεση της Επιτροπής «Η Ευρώπη ως οικονομική οντότητα».

Η έναρξη της ΟΝΕ, η καθιέρωση του ΕΥΡΩ, σύμφωνα με τις διατάξεις της Συνθήκης, θα σημάνουν την δημιουργία μίας ζώνης σταθερότητας, η οποία θα παγιώσει και θα ενισχύσει την ενιαία αγορά μέσω της εξάλειψης του κόστους των συναλλαγών και του κινδύνου των συναλλαγματικών ισοτιμιών για το εμπόριο, τον τουρισμό και τις επενδύσεις μεταξύ των συμμετεχόντων Κρατών Μελών. Η ΟΝΕ και το ΕΥΡΩ θα συμβάλουν σημαντικά στην δημιουργία του σταθερού μακροοικονομικού πλαισίου που απαιτείται για μία διαρκή απασχόληση.

Προκειμένου να αντληθεί το μέγιστο όφελος για την απασχόληση από την οικονομική μεγέθυνση που αναμένεται κατά την προσεχή περίοδο, το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο επιδοκιμάζει την κατεύθυνση που περιγράφεται στην κοινή Έκθεση για την απασχόληση και την ανάγκη να εφαρμοσθούν, ανάλογα με τις εσωτερικές συνθήκες των Κρατών Μελών, πολιτικές διαρθρωτικών μεταρρυθμίσεων, με στόχο την αντιμετώπιση των αδυναμιών στις αγορές εργασίας της Ευρώπης και στην ενιαία αγορά αγαθών και υπηρεσιών.

Η αποτελεσματικότητα της αγοράς εργασίας και οι επενδύσεις σε ανθρώπινο δυναμικό, πρέπει να ενισχυθούν.

.....
Η τοπική ανάπτυξη θα πρέπει να προωθείται με τους εξής τρόπους:

Διαβλέποντας τις δυνατότητες αύξησης της απασχόλησης ιδίως σε νέες μορφές εργασίας, στοχεύοντας καλύτερα τις ανάγκες των ανέργων και ενισχύοντας την δημιουργία και την ανάπτυξη νέων επιχειρηματικών δράσεων βάσει ανθηρών τοπικών οικονομιών.

Διασφαλίζοντας το μέλλον των αγροτικών περιοχών με την κινητοποίηση του συνόλου της αγροτικής οικονομίας.

Προωθώντας την ανταλλαγή των βέλτιστων πρακτικών και εμπειριών στον τομέα αυτόν· στα τέλη του έτους 1997 θα υποβληθεί σχετική Έκθεση πορισμάτων στο Ευρωπαϊκό Συμβούλιο.

Κινητοποιώντας τους πόρους και συνεισφορές όλων των σχετικών φορέων, συμπεριλαμβανομένων των δημόσιων αρχών και των κοινωνικών εταίρων σε τοπικό επίπεδο. Στο πλαίσιο αυτό, το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο σημειώνει, ότι πολλά Κράτη Μέλη αναπτύσσουν την ικανότητα των τοπικών Κοινοτήτων να συμμετέχουν δραστήρια στην δική τους ανάπτυξη και υποδέχεται με ικανοποίηση τις θετικές πρωτοβουλίες που αφορούν την ανάπτυξη τοπικών συμφώνων για την απασχόληση, όπως προτείνονται από την Επιτροπή.

Νατάσσα ΦΛΩΡΟΥ-ΔΑΝΑΙΝΑ

Ανδρομάχης ΜΑΡΚΑΝΤΩΝΑΚΟΥ - ΣΚΑΛΤΣΑ: Η έφεση ενώπιον του ΣτΕ κατ' αποφάσεων Διοικητικών Εφετείων. Αθήναι, 1994

Στην μονογραφία αυτή γίνεται μία κριτική συνολική προσέγγιση αναφορικός με την έννοια και την λειτουργία του ενδίκου μέσου, της εφέσεως από πλευράς θεωρητικής και νομολογιακής έρευνας λαμβανομένων υπ' όψει και των αξιολογικών ρυθμίσεων του Συντάγματος. Ακόμη επισημαίνονται οι σύγχρονες θέσεις της δικονομικής θεωρίας σε συνδυασμό με τις καθιερωμένες λύσεις της πρακτικής.

Η μελέτη διαιρείται σε δύο Μέρη. Στο πρώτο Μέρος ερευνάται δογματικώς ο στόχος της δίκης και η αποστολή των ενδίκων μέσων στον χώρο του δικαίου. Στο δεύτερο Μέρος αναλύεται το νομοθετικό έρεισμα της εφέσεως. Στην Εισαγωγή γίνεται μία σύντομη αναφορά στον σκοπό της δίκης και στην αναγκαστική θεσμοθέτηση ενδίκων μέσων ως μέσων προστασίας των διαδίκων από εσφαλμένες δικαστικές αποφάσεις. Η συγγραφέας καταλήγει στο συμπέρασμα, ότι η θεραπεία γενικωτέρων σκοπών δημοσίου συμφέροντος, όπως της εμπέδωσης της δικαιοσύνης ειρήνης, η ασφάλεια των συναλλαγών, η εξασφάλιση της ενότητας της νομολογίας και ειδικότερα η ικανοποίηση της συνυφασμένης με την ανθρωπίνη φύση επιθυμίας του ηττημένου διαδίκου να κριθεί η υπόθεση του από ανώτερο δικαστήριο (και κατά τεκμήριο καλύτερο) δικαιολογεί επαρκώς την ανάγκη ύπαρξης ενδίκων μέσων.

Στην συνέχεια η συγγραφέας αναφέρεται στην αξίωση για παροχή δικαστικής προστασίας και θεμελιώνει νομικώς το δικαίωμα αυτό στην Ελληνική έννομη τάξη. Ακολουθεί μία επισκόπηση του Γερμανικού Δικαίου, και άλλων διεθνών συμβάσεων και εξετάζεται το θέμα του θεσμού των ενδίκων μέσων ως δικονομικού θεσμού, ο οποίος κινείται εντός των ορίων - ποιοτικών και ποσοτικών - των στόχων και της συνταγματικής τελολογικής και λειτουργικής εμβέλειας του άρθρ. 20 του Συντάγματος 1975/1986.

Η κ. Σκαλτσά παραθέτει τις απόψεις και την επιχειρηματολογία που προβάλλεται από τους υποστηρικτές (στην Ελληνική νομολογία και θεωρία) της κρατούσης απόψεως για την μη συνταγματική κατοχύρωση των ενδίκων μέσων με το επιχείρημα, ότι ο τρόπος απονομής της δικαιοσύνης έχει αφαιθεί στην ρυθμιστική εξουσία του κοινού νομοθέτη. Αναφέρεται ακόμη στην αλλοδαπή νομολογία (κυρίως Γερμανική). Τέλος, αναλύει και τα επιχειρήματα που προβάλλονται από τους υποστηρικτές της συνταγματικής κατοχύρωσης και τα οποία αιτιολογεί τόσο από πλευράς δικονομικού δικαίου, όσον και από πλευράς συνταγματικού δικαίου.

Στην εργασία γίνεται επίσης μία αναφορά στην εξέλιξη της διοικητικής δικαιοσύνης στην Ελλάδα. Στο δεύτερο μέρος αναλύεται το νομικό θεμέλιο της εφέσεως. Εδώ εξετάζονται οι προϋποθέσεις του τύπου παραδεκτού της εφέσεως ενώπιον του ΣτΕ, η διαδικασία ενώπιον του ΣτΕ, και οι προϋποθέσεις του κατ' ουσίαν βασίμου της εφέσεως. Στην συνέχεια εξετάζονται οι λόγοι εφέσεως. Οι λόγοι αυτοί ερμηνεύονται και αναλύονται με επιμέλεια και με βιβλιογραφική και νομολογιακή υποστήριξη. Τέλος, το τελευταίο Κεφάλαιο της εργασίας αναφέρεται στην απόφαση επί της εφέσεως, όπου αναλύονται οι διακαιοδοτικές εξουσίες του δικαστού.

Η μελέτη καλύπτει ένα κενό στην Ελληνική βιβλιογραφία του δικαίου της εφέσεως ενώπιον του ΣτΕ και πρέπει αυτό να θεωρηθεί το μεγάλο της πλεονέκτημα. Επί πλέον, η ανάπτυξη και η ανάλυση του αντικειμένου γίνεται κατά επιστημονικό δόκιμο τρόπο, ενώ η συγγραφέας προχωρεί σε σύνθετη επιστημονική ανάλυση και διατυπώνει εν προκειμένω ίδια επιστημονική θέση.

Καθηγητής Κωνστ. ΓΕ. ΑΘΑΝΑΣΟΠΟΥΛΟΣ